

at man kunde gøre det samme Princip gældende her, som blev gjort gældende i Fattiglovsforlaget, som blev forelagt i 1890, hvor den gensidige Forsørgelsespligt mellem Forældre og Børn kunde vedblive uden Aldersgrænse. Regeringen har jo altsaa selv været inde paa den Tanke, at naar Forældre have Raad til at hjælpe deres Børn, eller omvendt, saa bør de gensidige Forhold være til Stede. Nu blev denne § 11 ganske sikkert ikke vedtagen, fordi man mente, at man undertiden vilde kunde komme i Kollision derved, at der vilde blive lagt Byrder paa Forældre, som ikke havde Raad til at understøtte deres Børn, og omvendt; men jeg tror, at man udmærket godt i dette Tilfælde kan forsvare at gøre dette Princip gældende; jeg tror ikke, det vil være saa vanstillet for Hs. tgl. Højhed Kronprinsen, hvis Prins Christian skulde være forlegen for Penge og ikke have Subsistensmidler nok, at træde hjælpende til. Og jeg tror, at Prins Valdemar er saaledes situeret, at han ikke behøver at saa Hjælp af en Statskasse, som omtrent er tom. Det vil nu maasse siges, som det blev sagt forrige Gang, denne Sag var for her, at i Virkeligheden er det ikke rigtigt at sammenligne den tgl. Familie og de tgl. Børn med andre Statsborgere, ja, der maa De udfylde mig, det mener jeg dog, det er. Jeg mener, det er Statens Pligt at komme de trængende i Samsundet til Hjælp, men lige saa sikkert som jeg mener dette, lige saa sikkert mener jeg, at det er ikke rigtigt, at Staten kommer dem til Hjælp, som ikke trænge, men som have Velstand nok. Det skal derfor nu interessere mig at høre, om Finansministeren vil og kan give Oplysninger vedrørende det Spørgsmaal, jeg her har rettet, som kunne forandre mine Anstuelser saaledes, at jeg rimeligvis ogsaa kunde stemme for Forslaget.

N. Andersen (Odense Amts 2den Valgkreds): Den ærede sidste Taler var saa henryktsfuld at indrømme, at det var et meget bestedent Forlangende, her var stillet, men desuagtet mente det ærede Medlem ikke at kunne være med til at stemme for det Lovforslag, som her foreligger. Han mente, at det var ikke godtgjort, at der var virkelig Trang til Stede til at saa dette Lovforslag bevilget, og det tror jeg heller ikke, at der kan være Tale om, men der er visse Anstændighedshenyn at tage i Betragtning uden for den egentlige absolutte Trang. Det, der her er Tale om, er ikke om at afhjælpe en Nød, men det er om fra Statens Side at opfylde en Pligt mod de paagældende Herrer, som her er Tale om, for at de paa

en værdig og passende Maade kunne udfylde den Stilling, de ere satte til at varetage i Samsundet. Det er det, der er Tale om, og ikke om at afhjælpe en Trang. Der er jo ikke her Tale om at indføre noget nyt Princip, der er jo allerede forud bevilget Penge til den ene af de paagældende Prins, og Princippet er derved altsaa godkendt, der er kun Tale om at give ham Tillæg til det, han allerede har. Det ærede Medlem gif saa vidt, at han vilde drage en Analogi mellem, hvad der var Tale om ved Aldersdomsforfølgelsesloven og ved denne Lovlighed, og mente, at man godt kunde sige som saa til den paagældende Prins' Fader, at han jo selv kunde sørge for sin Søn. Det har dog hidtil været saaledes her i vort Land, at naar Sønerne af det kongelige Hus naaede Myndighedsalderen, saa at de kunde føre en selvstændig Tilværelse, ere de ogsaa blevne satte i Stand dertil fra Statens Side, og det er ikke andet end det, der er Tale om her. Derfor mener jeg, og jeg tror at kunne sige det samme om den Side, som jeg følger i politisk Henseende, at der er god Grund til at vedtage disse Forslag. Der indføres ikke noget nyt Princip derved, og de Konsekvenser, som kunne følge deraf, kan man altid tage Forholdsregler imod, naar den Tid kommer, at man behøver at tage saadanne Forholdsregler, men det, som her ligger for, om det bliver vedtaget, kan ikke afgive noget Præcedens for Fremtiden, der kan blive farligt for Statskassen. Jeg anbefaler derfor Forslaget til velvillig Bedømmelse og Vedtagelse.

Lauridsen: Det, der foranledigede mig til at begære Ordet, var de Udtalelser, vi nu hørte fra det ærede Medlem fra Rerteminde (N. Andersen). Det ærede Medlem betonedede, at der var en Pligt for Staten til at sørge for, at kongelige Prins og Prinsesser, naar de havde naaet en vis Alder, kunne føre en selvstændig Tilværelse (N. Andersen [Odense Amts 2den Valgkreds]; Kun Prins). Det ærede Medlem siger nu, at det kun er Prins, som Staten har Pligt til at sørge for, at de kunne føre en selvstændig og anstændig Tilværelse. Deri kan jeg aldeles ikke være enig med det ærede Medlem. Jeg forstaar særdeles vel, at man i monarkiske Stater har Forpligtelse til at udføre sin Rønge saaledes, at han kan varetage sin Stilling under de Forhold, som falde for, paa en anstændig Maade, og derfor tror jeg heller ikke, at der er noget Menneſte, der finder, at den Civilliste, som Hs. Majestæt oppebærer, er urimelig høj, men at den tværtimod ligger ganske rimelig og naturlig